

Sygn. akt V KO 95/17

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 14 grudnia 2017 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 14 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 17 lutego 2009 r., sygn. akt III K [...]

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

odmówić przyjęcia wniosku D. K. o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego D. K. o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 maja 2009 r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 17 lutego 2009 r., sygn. akt III K [...]. Wniosek ten, po stosownym wezwaniu przez Sąd Najwyższy, został uzupełniony pismami skazanego, które wpłynęły w dniu 30 sierpnia 2017 r. (k. 9-10 akt SN) oraz 8 listopada (k. 31-33 akt SN).

D. K. stwierdził, że w jego ocenie skazany został niesłusznie i wskazał na takie argumenty jak domniemane fałszerstwo opinii z badań DNA oraz powiązania funkcjonariusza prowadzącego czynności w sprawie ze służbami PRL. Wskazał też na przeczące jego sprawstwu cechy osobowości i wyniki badania wariograficznego A. K..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania, gdyż tak w oparciu o dyspozycję art. 118 § 1 k.p.k. potraktować należało pismo skazanego D. K. jest oczywiście bezzasadny w związku z czym należało w trybie art. 545 § 3 k.p.k. odmówić jego przyjęcia bez podejmowania dodatkowych czynności w postaci wcześniejszego rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Jak wielokrotnie wskazywał już Sąd Najwyższy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17) stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, pismo procesowe nie podlega procedurze uzupełnienia jego braków formalnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016/9/59).

Oczywista bezzasadność wniosku nie ogranicza się przy tym wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu "w szczególności" nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Taka właśnie sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie.

Wprawdzie wnioskodawca nie odwołuje się do okoliczności, które miałyby być już przedmiotem wcześniejszego rozpoznania w toku postępowań o wznowienie, to bezspornym jest jednak, że w swoich pismach, nie wskazał na żadne okoliczności, które świadczyłyby o tym, że w sprawie pojawiły się nowe fakty

lub dowody uzasadniające złożenie nadzwyczajnego środka zaskarżenia o jakim mowa w art. 540 k.p.k. Przypomnieć bowiem trzeba, że zgodnie z tym przepisem postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa, a istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia (fakt popełnienia tego przestępstwa musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 k.p.k. lub w art. 22 k.p.k., a wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego) albo po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu, czyn jego nie stanowił przestępstwa, skazany nie podlegał karze, skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary.

Skazany domagając się wzruszenia wydanego w jego sprawie prawomocnego wyroku ograniczył się w istocie rzeczy wyłącznie do krytyki wartości dowodów, które były przedmiotem oceny dokonanej już przez sądy w postępowaniu merytorycznym. Dotyczy to w szczególności podnoszonych w pismach skazanego kwestii związanych z jego właściwościami osobowościowymi oraz opinią wariograficzną. Kwestie te były przedmiotem prowadzonego przez sądy obu instancji postępowania, co znalazło odzwierciedlenie w rozważaniach zawartych w uzasadnieniach wydanych wyroków. Podnoszone przez skazanego okoliczności nie mogą stanowić podstawy złożenia wniosku o wznowienie postępowania, gdyż postępowanie wznowieniowe nie jest kolejnym etapem kontroli odwoławczej, a orzekający w tym postępowaniu sąd nie jest uprawniony do badania prawidłowości oceny materiału dowodowego i trafności ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej instancji i weryfikowanych przez sąd odwoławczy.

Należy zauważyć, że w związku z zawiadomieniem skazanego o możliwości popełnienia przestępstwa sfalszowania kwestionowanej przezeń opinii z analizy DNA odmówiono prawomocnie wszczęcia śledztwa w sprawie o sygn. PO V DS

[...] (Postanowienie SR w Ś. z dnia 23 września 2016 r., sygn. akt II Kp [...]) i to nie z powodu przyczyny, która w myśl art. 541 § 1 k.p.k. równoważyłaby niemożność stwierdzenia faktu zaistnienia przestępstwa, mogącego mieć wpływ na treść wyroku objętego wnioskiem o wznowienie.

Wydając niniejsze postanowienie Sąd Najwyższy rozważył także, czy przepis art. 545 § 3 k.p.k. mógł zostać w tej sprawie zastosowany skoro skazany złożył wyłącznie wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a więc nie wchodziła w grę możliwość rezygnacji z wyzywania go do usunięcia braku formalnego wniosku w zakresie przymusu adwokacko - radcowskiego (art. 545 § 2 k.p.k.). Wnioskując wszelako na zasadzie *a maiori ad minus* możliwość taką należy dopuścić, bowiem wyznaczenie obrońcy z urzędu, przy oczywistej bezzasadności samego wniosku o wznowienie, byłoby przecież bezprzedmiotowe. Skoro więc można wydać decyzję ostateczną (o odmowie przyjęcia wniosku z uwagi na jego oczywistą bezzasadność) bez podejmowania czynności określonych w art. 120 § 1 k.p.k., to tym bardziej dopuszczalne jest takie rozstrzygnięcie - przy spełnieniu warunku "oczywistej bezzasadności wniosku" - w sytuacji, gdy wzywanie do usunięcia braku formalnego wniosku i tak nie mogłoby mieć zastosowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2017 r., sygn. akt III KO 45/17).

Reasumując, we wniosku skazanego - będącego przedmiotem obecnego rozpoznania - nie zostały wskazane żadne okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego. Wniosek ten nie zawiera także sygnalizacji obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Uwzględniając powyższe argumenty należało orzec jak na wstępie.